

[Ejnar Kjær.]

Vedkommende det for at være nyttigt og klogt, om ærede Medborgere, der har mere eller mindre løst Arbejde, staar som Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse. Men naar dette er sagt, skal det ogsaa siges, at disse Folk selv maa bestemme, om de vil være i en Kasse eller ikke vil være det. Det maa helt igennem blive en frivillig Sag.

Saa priser det ærede Medlem Solidariteten. Jeg forstod dog paa det ærede Medlems Slutningsbemærkning, at han ikke var helt sikker paa den. Jeg forstod egentlig, at han ikke troede paa den i det Øjeblik, da den, om jeg saa maa sige, ikke fik Stats-tilskud.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen sagde, at de Prisreguleringer af Understøttelser, der her foretages, foretages i Henhold til den Lov, Venstre ogsaa var med til at stemme for i 1932. Det er jeg klar over, men hvad Venstre ikke stemte for i 1932, det var, at det var Statskassen, som skulde betale for disse Reguleringer. Det var selvsagt Tanken, at Arbejdsløshedskasserne skulde føre en saadan Politik, at de i givet Fald selv kunde udrede disse Dyrtids-tillæg.

Om de stillede Ændringsforslag skal jeg i øvrigt sige, at vi agter at undlade at stemme over de to Ændringsforslag, der er stillet i Betænkningen, medens vi agter at stemme mod de Ændringsforslag, der er stillet uden for Betænkningen.

Rager: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær's sidste Udtalelser, idet jeg straks vil sige, at jeg fandt, at de Udtalelser, det ærede Medlem nu kom med, var holdt i en helt anden Tone end de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i sit første Foredrag i Dag. Det ærede Medlem citerede, hvad jeg havde sagt under Lovforslagets første Behandling angaaende svingende Indtægtsmuligheder for en Del af det danske Samfund paa Grund af de nuværende Forhold, og mente, dette stod i Strid med, hvad jeg havde sagt i Dag. Nej, det gør det ikke, det ærede Medlem har ikke faaet rigtigt fat paa dette, at naar jeg sagde „man“ eller „vi“, mener jeg Rigsdagen. De Nedskæringer, der paa Grund af Begivenhederne rundt omkring er sket i Folks Erhvervs muligheder, er enten sket over for Folk i frie Erhverv eller sket uden Rigsdagens Medvirken; men her har vi et Omraade, hvor Rigsdagen gennem Aar har medvirket til Lovgivning, og der er Forholdet et andet. Det er første Gang,

vi staar over for Spørgsmaalet: Skal de arbejdsløse være dem, som Rigsdagen først nægter at hjælpe? Og det Spørgsmaal besvarer jeg med nej. Hvis vi skal til at skære Levestandarden ned, er der mange andre, hvis Levevilkaar vi herinde er stærkt bestemmende om, som der bliver Tale om at skære ned.

Dernæst talte det ærede Medlem om, at de Tilskud, her gaves til de daarligst stillede Kasser, blev givet ikke alene til de arbejdsløse, men ogsaa til de arbejdende, idet de derved undgik en Kontingentforhøjelse. Jeg skal slet ikke benægte, at man ogsaa kan anlægge det Synspunkt, og maaske vil det være rigtigt at anlægge det paa enkelte af Kasserne, men paa den Kasse, som her særlig hjælpes, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, vil jeg ikke tro, det kan anvendes. Følgen af, at det Tilskud ikke blev ydet, vilde ganske simpelt blive, at Arbejdsmændene maatte undlade at forhøje Understøttelsen til deres arbejdsløse Medlemmer, og jeg grunder dette derpaa, at Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen sikkert ikke vilde finde det forsvarligt at give sin Sanktion til en Forhøjelse af disse Understøttelser, medmindre Kontingentet i denne Kasse blev forhøjet, og som jeg oplyste i mit Foredrag ved Lovforslagets første Behandling, ligger Arbejdsmændenes Kontingent til deres Arbejdsløshedskasse i Øjeblikket paa 124 Kr. om Aaret eller 6 pCt. af Arbejdsmændenes Gennemsnitsindtægt.

Jeg tror derfor, at det ærede Medlem i Virkeligheden vil indrømme mig, at disse Mennesker, der har en Gennemsnitsindtægt paa 2 162 Kr. om Aaret, og som i Forvejen frivilligt betaler 124 Kr., kan man anstændigvis ikke i Øjeblikket lægge nye Byrder paa. Selv om jeg kan indrømme, at det ærede Medlem har Ret i den teoretiske Betragtning, saa tror jeg, det ærede Medlem i Virkeligheden ogsaa vil give mig Ret i, at man ikke med Rette kan lægge større Byrder paa Arbejdsmændene og heller ikke paa de arbejdende Arbejdere.

Det ærede Medlem mente, det var overflødig, naar jeg havde spurgt ham, om han vilde være med til at slaa Arbejdsløshedskasserne ihjel. Ja, det er naturligvis stærkt karikeret, naar jeg stiller det op paa den Maade, men det gjorde jeg, fordi jeg saa gerne vilde ind paa en virkelig Diskussion med det ærede Medlem om disse Problemer. Det er ikke gjort med, at det ærede Medlem henviser til, at Venstre har medarbejdet i 1932, og at Venstre har stemt for disse Bevil-